

Dossier de premsa

Jardí d'escultures
Can mario Palafrugell

FUNDACIÓ
VILA CASAS

La Fundació Vila Casas presenta als mitjans de comunicació el nou *Jardí d'Escultures* de la plaça de Can Mario, a Palafrugell, que afegeix 20 nous projectes als 13 anteriors. Emplaçades al voltant de la Torre de l'Aigua, el conjunt escultòric esdevé un pas endavant pel que fa promoció de l'art contemporani català; un ventall de propostes artístiques que es mimetitzen amb l'arquitectura i possibiliten noves i suggerents lectures.

Apropar l'art contemporani a la societat i recolzar el treball dels artistes que integren el mapa creatiu actual, n'és l'objectiu principal del nou projecte que passarà a formar part de la vila de Palafrugell.

Si bé, la col·lecció que acull l'antiga fàbrica surera esdevé excepcional, en tant que conté una representativitat diversa i plural dels diferents corrents artístics succeïts a Catalunya d'ençà la dècada dels seixanta fins a l'actualitat, la convocatòria als premis d'escultura així com les adquisicions anuals que du a terme l'equip directiu de la Fundació, nodreixen la col·lecció escultòrica de la Fundació.

A banda de la col·lecció permanent, Can Mario compta amb dues sales que acullen exposicions temporals i, amb la Sala Empordà, un nou àmbit expositiu dedicat a la promoció d'autors arrelats a la comarca.

Els artistes representats en el Jardí d'Escultures de Can Mario són:

ALBERTÍ, NEI

Sant Feliu de Guíxols, 1975

Instal·lat a Barcelona, alterna els estudis de gemmologia amb el món laboral de les pedres precioses. L'any 1998, decideix fer un gir dins la seva trajectòria professional i serà a través de l'escola de ceràmica de La Bisbal on s'endinsa en el món de l'escultura. El desig per instruir-se en l'àmbit del volum el porta a l'Escola d'Arts i Oficis de Vic, on hi viu durant quatre anys. Sense una directriu definitiva, l'artista descobreix i aprèn el treball de múltiples tècniques com ara la ceràmica, la forja, la soldadura, la fosa, l'emmotllat, la cera, el guix, la pedra... El seu interès primordial és el coneixement dels diferent materials i eines que circumscriuen la disciplina escultòrica per tal de mantenir un diàleg fluid i il·limitat. Duran quatre anys exposa a Barcelona, Madrid, i França, fins que torna a Sant Feliu de Guíxols, actual residència de l'artista.

Les escultures de Nei Albertí Gascons reflecteixen la voluntat de perpetuar i perllongar la forma en l'espai. Atorga corporeïtat a la trajectòria marcada pel rastre de tot allò que es mou i que no necessita ser vist. La seva obra es caracteritza per la senzillesa lineal i les el·lipses obertes que tracen un remolí de camins vers la immensitat de l'infinit.

ÀLVAREZ, MANEL

Sant Feliu de Codines, 1945

L'artista ingressa el 1963 a l'Escola Professional dels Salesians de Sarrià per realitzar modelat i escultura d'argila. De 1968 al 1971 es centra en realitzar imatges religioses, busts i talles ornamentals; també treballa en el camp del disseny d'interiors i el disseny industrial. El 1975 rep una beca de la Fondazione Pagani que li permetran viatjar a Itàlia on es prendrà contacte amb el marbre. Ha exposat en diversos països i ha rebut encàrrecs de monuments públics per a Espanya, França, Itàlia, Alemanya, Brasil o Estats Units.

Artista de tensions matèriques que ha sabut assimilar el patrimoni d'Harp, Brancusi o Moore. La seva temàtica de gran simbolisme prové d'atorgar a la matèria una densitat metafísica que transcendeixi la dimensió física de l'objecte. Escultor de línies pures que redescobreix les formes primitives en recerca de la geometria essencial. Modifica la matèria emergint el somni latent, deixa al descobert l'ànima de les pedres, dels metalls i de les fustes.

ARMENGOL, EMILI

Barcelona, 1943

Fill del joier i pintor Emili Armengol i Gall. En la seva obra predominen les formes arrodonides de caràcter orgànic i, sovint, combina materials diversos. És un dels escultors catalans de la Modernitat i pertany a la tercera generació de la postguerra. Escultures en forma de peix donen forma al seu univers creatiu, formes elementals i senzilles que naveguen entre la dialèctica del món geomètric i l'organicisme. Autor de la coneguda obra *Porta dels Països Catalans* en la zona fronterera de Salses. Són notables les seves escultures per a espais públics, entre les quals cal esmentar el *Monument al gos d'atura*, de Castellar de n'Hug (1986), el *Monument a la Constitució d'Andorra* (1993) i la *Porta de Sarrià* (1992), adoptada el 1995 com a logotip oficial d'aquest districte de Barcelona. L'any 2007 va ingressar com a cavaller en l'Ordre de les Arts i Lletres per la seva aportació a la cultura i l'art francès.

ALZAMORA, ALFONSO

Barcelona, 1951

Els inicis de la seva trajectòria artística se centren en el camp de la pintura que progressivament compaginarà amb l'escultura. Identificat amb els conceptes de doble significat, elements aparentment oposats que provoquen reflexions gràcies a l'absència: racionalitat i simetria d'estructures geomètriques contenidores de conceptes indeterminats i infinits que es concreten en espais buits com són el forat o l'escala. Metàfora de la vida que connecta la part visible amb l'etèria mancança teixida sobre el buit. La seva obra esdevé poètica, on s'enllaça la idea barroca d'eternitat amb l'exactitud minimalista del cub, en recerca de l'aspecte sensible de les coses.

BADIA, GASPAR

Iniciat en el món de la pintura i captivat per l'expressió de la tridimensionalitat, l'any 1975 s'introdueix en el món de l'escultura. La investigació en la disciplina escultòrica li provoca generar formes quadrangulars, les quals conjuga o modifica a mode de trencaclosques que distorsiona per a engendrar un nou espai objectual. Els títols de les seves obres, sovint força filosòfics i transcendents, regulen i apropen l'espectador a l'artista per arribar a la vertadera essència en cadascuna de les seves creacions.

BLANC, LLUÍS

Barcelona, 1945

Escultures que van des de la figuració a l'abstracció; de la síntesi absoluta, sorgida en la discreció de la línia, a les formes de corpòria densitat; l'obra de Lluís Blanc respon a la introspecció i l'evolució d'un artista interessat a donar veu a la matèria i preocupat per la combinació de certs materials que s'expressen amb vida pròpia. Versatilitat de llenguatges, textures matèriques poroses, superfícies llises i encaixos o acoblaments petris, com a fragments modelats de la natura, de la realitat, que ell converteix en petits bocinets de l'ànima universal que fluctuen dins del seu discurs. Estampes esquinqades de la casualitat momentània, instants dotats d'un moviment inacabat, infinit... non finito miquelangelesc que impregna algunes de les seves obres.

BRUERA, PABLO

Montevideo, 1972

Uruguaià instal·lat a Barcelona, treballa l'escultura mitjançant diferents materials com ara el ferro i la fusta o la tècnica mixta sobre tela i paper. Pren les formes orgàniques com a model de moviment que transfereix en les seves composicions.

CAMÍ, JOSEP MARÍA

Espluga Calba, 1947

Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, graduat en Escultura a l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona. S'instal·la a Badalona i des de l'any 1978 és professor d'Escultura de l'Escola Massana de Barcelona. És coautor amb Santamera dels llibres: *La Talla Escultura en Madera i Escultura en Piedra*, de Perramon Ediciones. Des de 1982 ha mostrat les seves escultures de pedra, fusta i sobretot de ferro en una trentena d'exposicions individuals i en més d'un centenar de col·lectives. Darrerament també incorpora a la seva obra materials orgànics. Té escultura pública a Badalona, Portugal, Equador, Corea del Sud, Líban,

Taiwan i Puerto Rico. La seva obra personal ha evolucionat des d'un simbolisme geometritzant a una sintaxi pròpia que imbrica ressons poètics, austeritat de formes i expressivitat de materials. La seva escultura esdevé diàfana com la prosa. Escultures que dialoguen amb altres èpoques i cultures arcaïques fent-nos participants de seductores cadenes de relacions i interaccions; presència absència o passat i futur, i recupera l'ús i la forma de la memòria personal i històrica. Tradició i realitat artística coexisteixen, entreteixint múltiples reciclatges i suggeridores analogies. Estructures simples de flexibilitat compacta i austera contenidores de simbolisme al·lusiú com a resultat d'una intensa investigació formal, material i conceptual.

CANALS, JOSEP

Sant Cugat del Vallés, 1947

Alumne d'escultura i dibuix a la Llotja, a l'Escola Massana i a la Facultat de Belles Arts de Barcelona. Des dels seus inicis es va involucrar de manera activa en promocionar i dinamitzar el món cultural treballant en la pedagogia artística. A partir dels anys vuitanta es dedica exclusivament a la feina de galerista i a la promoció cultural, destacant entre altres activitats, la Biennial d'Art Contemporani Català que ell va crear el 1977 i que dirigeix des d'aleshores.

Josep Canals Gual és un artista emmarcat dins l'estil abstracte. Pintures que es componen de múltiples, breus i dinàmiques pinzellades en què hi ha una constant recerca del color i del moviment.

CARR, TOM

Tarragona, 1956

Escultor i pintor, considerat un dels artistes més actius quant al desenvolupament d'instal·lacions i muntatges arquitectònics dins la dècada dels vuitanta. Interessat pels conceptes de temps-espai, moviment i les qualitats tridimensionals, que giren entorn al precepte minimalista de l'expressió on s'hi evidencia la influència de l'escola constructivista russa. Fragments torçats d'una realitat circular que ens evoquen a un infinit lirisme; imponents formes simples i simbòliques segmentades i allargassades, volums en espiral...deformen la massa corpòria en curvatures inversemblants fins a experimentar la inflexió del diàleg més intern. Intent de l'equilibri entre el concepte i la forma.

CERA, LLUÍS

Barcelona, 1967

Sensualitat, voluptuositat, condensació agosarada i bellesa poètica són el resultat d'un exhaustiu procés mental que s'allunya de tot allò intel·ligible. Amb una sòlida experiència a les seves espatlles i un gran coneixement de la tècnica pètria i dels metalls, les seves escultures són el receptacle d'una lluita entre tensió-distensió, robustesa-flexibilitat, compacitat-delicadesa o aspror-suavitat.

Des d'uns inicis figuratius solca cap a una confeccionada abstracció, on la sinuositat lumínica s'escola entre formes serpentinaes que tergiversen i arrissen elements indúctils. Textos literaris o fragments escrits en diferents llengües i encastats en la matèria: combinació harmònica entre tridimensionalitat i literatura.

CEREZO, RAMON

Barberà Del Vallès, Barcelona, 1958

En l'obra de Ramon Cerezo el buit és el responsable d'engendrar la perspectiva tridimensional. Formes geomètriques que sota una aparença de càlcul i precisió expressen un món que va més enllà de l'intel·lecte. Línies i corbes infinites que entrellaçades i vessades en l'espai estableixen un diàleg entre matèria i perforació; peces obertes que abracen el vacuï i la seva eternitat. En les seves últimes creacions abstractes fa ús de nous materials com ara la fusta i la incorporació expressiva del color.

CRUELLAS, ISABEL

Sant Adrià del Besós, 1967

La seva obra és una recerca constant de la bellesa, el seu estil no intenta ser realista ni naturalista, sinó que s'aprecia una depuració casi oriental. És simbòlica i poètica a la vegada. La precisió de les seves obres produeix la sensació de trobar-nos davant d'una altra realitat que esdevé intangible.

DOMENE, QUIM

Olot, Girona, 1948

Pintor, dibuixant, gravador i autodidacte de formació. Fa ús de tècniques mixtes amb acrílics elaborant una plàstica que trenca radicalment amb la tradició paisatgística del seu Olot natal. Reflecteix un món il·lusori

fabricat a base d'objectes heteròclits ubicats en interiors arbitraris. Baralles de cartes, guants, pomes, rellotges, sabates, espills... disposats sobre un fons ordenat per geometries simètriques o en suspensió, així, doncs, la forma real dels objectes contraresta amb l'atzarosa disposició espacial. A partir de la dècada dels noranta projecta obra pública.

ENGLER, JAKOB

Suïssa, 1933

Estudia escultura en fusta a Basilea. Així mateix, estudia durant dos anys a l'Escola d'Arts Industrials de la mateixa ciutat. Es trasllada durant un any a París, on resideix a l'Escola de Belles Arts. Des del 1988 viu i treballa a Ullastret, Girona.

En el seu treball és sempre present el diàleg entre la raó i el sentiment, les diferents textures materials, l'espai i el volum. Són escultures abstractes, sense càlcul, lliures de formes i que cohabitaven en simbiosi amb la natura, on el joc de llum i ombres els atorga equilibri i harmonia.

GALDÓN, JESÚS

Barcelona, 1967

Sempre ha estat un treballador solitari en permanent diàleg amb la gran tradició pictòrica. En canvi, concep les seves exposicions com a instal·lacions, i gairebé diríem que prefereix expandir la seva obra en un entorns arqueològic, en detriment, de museus o galeries d'art contemporani. I és que els seus corrents subterranis, el que en símil musical podríem anomenar el baix continu de la seva obra, al·ludeixen a la memòria cultural i a la singular manera que l'home ha teixit el que podríem convenir a anomenar tradició.

Galdón és un artista artesà, en el més generós sentit de l'accepció artesà, ja que podent classificar-se amb l'etiqueta de postconceptual, la perfecció dels seus acabats sobre qualsevol tipus de material: fusta, paper, tela, acer, marbre, etc... és deguda al seu propi virtuosisme. A nivell intel·lectual, es podria buscar referents en els rics programes ideològics del barroc, doncs les seves instal·lacions -les seves obres no es constitueixen en sèries, sinó que són concebudes, o es reciclen per formar part d'instal·lacions efímeres, constitueixen per se vertaders tractats estètics i ideològics sobre el mateix acte creatiu.

GONZÁLEZ, LLUCIÀ

Mataró, 1946

Estilitzades escultures que sota una aparença abstracta fan al·lusió al nostre temps. La fredor del ferro i la contorsió de certs materials inflexibles contraresten la desfiguració d'estructures obertes que s'entrellacen, es fonen i trepen amb força per tal d'erigir vertaders tòtems en honor a la tècnica ancestral de la forja. Subtilesa, sensualitat i ductilitat atorguen melodia i confereixen un equilibri poètic que conviu dins d'una carcassa de caos i voràgine. Ideogrames, abstracció i fragmentació resten inserits dins la forma per tal d'elogiar la natura que ens envolta.

GUERRERO MEDINA, JOSÉ MARÍA

Jaén, 1942

Pintor, dibuixant i gravador de formació autodidacte. Pertany a la generació d'artistes posteriors a les primeres avantguardes espanyoles de la postguerra, trencant amb l'informalisme abstracte de Francis Bacon i del Pop Art. Sota una visió expressionista, paisatges i figures són protagonistes d'una recerca de l'ideal i de la reflexió del seu entorn immediat. La llum i els colors fluctuants són conductors de sensacions emergides de la relació home-natura. Sistema harmònic de ritmes cromàtics i gestuals que es transformen en una simfonia rítmica global; cada taca, cada pinzellada és el resultat d'un procés previ de meditació, configurant un microcosmos de topografies anímiques.

JUANPERE, SALVADOR

Reus, 1953

Fins el 1976 viu a Reus, ciutat on es forma i s'inicia com a pintor. Estudia a l'Escola d'Art de Tarragona (1974), a l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona especialitat Pintura (1976-1980). Ha estat professor de l'Escola Massana (1987-2004) i actualment de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona. Obté el títol de Doctor el maig del 2005. La seva obra pública es pot veure en diverses ciutats de Catalunya com Reus, Terrassa, Montornès del Vallès; també a l'estranger. a Kouvola (Finlàndia) i Kiongy (Corea del Sud). Les seves peces estan presents a diverses col·leccions públiques o privades com el Macba, Fundació La Caixa, Fundació Privada Collserola, Fundació Suñol o Fundació Vila Casas, així com a la Col·lecció d'Art del Parlament escocès, a Edimburg. Ha exposat individualment a l'Espai 10 de la Fundació Miró, al Palau de la Virreina de Barcelona, al Museu d'Art Modern de Tarragona, a la Fundació Vila Casas de Barcelona i a diverses galeries, individual o col·lectivament.

Des d'una embrionària figuració, Salvador Juanpere s'endinsa en una etapa de recerca estètica i de recuperació de les formes primigènies. La simbiosi establerta entre el món natural i el d'artifici, a través de materials extrets de la natura o bé industrials (vidre o acer), desemboca en la dècada dels noranta, en un

treball circumscriu en la ciència i el pensament. Atorga tridimensionalitat a eines i receptacles, vectors d'un tractament fonamentat en la reflexió sobre el procés de creació artística.

MEDINA CAMPENY, XAVIER

Barcelona, 1943

L'art de la tridimensionalitat ben prompte el subsumeix dins d'una abstracció d'arrel constructivista i en el món irracional d'ascendència surrealista. Crític i alhora irònic, es nodreix dels moviments avantguardistes com el dadaisme, tot i que mai abdica del seu llenguatge d'empremta autòctona. L'extraordinari domini de la tècnica del dibuix, el fet de saber harmonitzar monumentalitat i paisatge, la relació indissoluble entre els elements orgànics extrets de la natura i les formes geomètriques, així com la introducció del fragment com a element indispensable de reformulació, ens obren nous camins i perspectives dins d'una inesgotable font d'expressió d'idees i pensaments innovadors.

PASCUAL, JOSÉ LUIS

Barcelona, 1947

L'obra de José Luis Pascual es troba immersa en un món molt particular ja que, tot i tractar-se d'un artista autodidacte podem inserir-la dins les estètiques contemporànies: el dadaisme, amb el seu tarannà burlesc; el cubisme, en la composició plàstica; el conceptual, que accepta tots els materials per tal d'arribar a la idea; l'art sociològic, i, finalment, l'art interdisciplinari Art & Language, aquell que connectant camps de coneixement diversos pren el llenguatge com a punt de partida.

PEDESCOLL, ESTER

Andorra, 1979

Es va llicenciar en Belles Arts al 2004 a la Universitat de Barcelona i complementa els seus estudis d'art amb els de joieria. El seu treball ha estat reconegut al XV Cartell de Premis Arts Andorra, als Premis Sergi Mas o al certamen De l'Art de l'Esport, Propostes d'Art a Barcelona i compta amb obra en el fons permanent de la col·lecció d'art de la Fundació Vila Casas. Amb una formació de taller, presenta una feina acurada i minuciosa on la repetició de diferents estrats crea formes harmòniques basades en la natura generant elements de protecció resistents a les agressions externes. Les tècniques emprades són variades, des de la talla en fusta o la forja del ferro al treball de la fusta per motlles. La introducció de materials característics de l'orfebreria com la plata o el llautó li permeten realitzar peces de petit format concebudes directament a la taula de joier. Però lluny de tractar-se d'una obra purament tècnica l'escultora ens endinsa en un món personal i íntim, ple de referències a l'experiència humana, al creixement, als canvis, a l'autoprotecció, en definitiva la imatge pública enfrontada al que realment som.

PLADEVALL, ENRIC

Vic, 1959

Art integrat en la natura que troba el seu referent en la dicotomia i les tensions viscudes per l'home entre el món natural i el món tecnològic, com el diàleg que s'estableix entre la fusta i el ferro. Plasticitat que ens evoca la idea d'erosió, mutabilitat, mimesi; en definitiva, existència. Enllaça dins d'un tot, matèria, superfícies monumentals, natura i espai, on el joc de pressions i tensions ens evoca una projecció enèrgicament elàstica.

PLANAS, MIQUEL

Palma De Mallorca, 1961

Escultor i pintor que s'inicia amb el treball de troncs i fustes triades a l'atzar, textures acoblades o manipulades incisivament. Sota un clar esperit arquitectònic, objectual i mobiliari construeix escultures que combinen la fusta amb el ferro, on els espais simbòlics perforats en les entranyes de la fusta s'han convertit en receptacles, en cavitats interiors d'autèntica vocació espacial. Racionalitat, horitzontalitat, planimetria, imperfeccions i ordre són les idees que broten de la seva creació artística.

RIERA I ARAGÓ

Barcelona, 1954

Recrea en la seva obra tant en l'àmbit pictòric com escultòric, un món de màquines i artífexs que, en clau d'humor, recorden els descrits per les novel·les de ciència ficció com a crítica del poder irracional de les màquines, símbols de progrés i prosperitat. Sota un senzill vocabulari visual de formes que ens recorden zepelins, submarins oxidats o aeroplans, Riera i Aragó, ens presenta una prolifera iconografia carregada de significats; evident ironia de refinada sensibilitat sobre la incoherent irreflexió de les creacions humanes i de justícia poètica respecte al doble sentit de la nostra existència.

ROSER, JAUME

Cassà de la Selva, Girona, 1935

El fet de ser empresari del món de la indústria de l'acer el portà a dedicar-se a l'escultura i generar obres amb una estètica entre l'art minimal i el conceptual. L'artista aprofita materials en desús per tal d'atorgar un significat nou al ferro i a l'acer. Les seves peces, d'una bellesa sòlida, emergeixen d'una planxa metàl·lica que l'escultor modela, com una plataforma bidimensional que dona pas a una nova dimensió tridimensional. Un dels projectes més ambiciosos d'aquest artista empresari és el ParcArt de Cassà de la Selva (Girona), un magnífic jardí públic que acull algunes de les seves creacions i d'altres artistes.

RUESTES, FRANCESC

Barcelona, 1959

De l'encreuament de grans mestres com són Dalí, Ponç i Brossa difumina els límits matèrics per tal d'erigir un viatge introspectiu en recerca d'un diàleg espiritual. Les seves escultures forjades en ferro i d'acabats brunyits fan del seu art vertaders objectes preciosistes. Seduït per Gargallo i Julio González, atorga a la rigidesa de certs materials qualitats supranaturals sota una aparença carnosa, dòcil i elàstica. Univers creatiu d'arrelada abstracció on les seves formes gestuals d'expressió enigmàtica són el resultat d'una llarg procés d'experimentació textural i matèrica.

SÁNCHEZ, DOMINICA

Barcelona, 1945

Artista que s'expressa amb l'escultura i el dibuix. Dibuixos sobre paper de gran format, que apareixen tacats amb pigments, són observacions personals d'un món natural, marcats per un diàleg entre allò fràgil i efímer i la musculatura del volum. El joc que fan lleugeres corbes, traçades amb llapis, i les denses i opaques geometries que marquen els seus dibuixos creen un espai equilibrat. Porta anys perfeccionant aquest llenguatge pictòric, la senzillesa del qual desmenteix la profunditat de les emocions que els dibuixos comporten, i és important recalcar que no són esbossos per a les escultures, sinó obres pròpiament independents, realitzades amb un llenguatge individualitzat que comparteix amb les escultures. Però és el dibuix el que la va portar eventualment a descobrir les possibilitats de la tercera dimensió.

Començant amb formes de cartró que ella retalla i doblega fins agradar-li el resultat, després les passa a fines planxes de ferro que manipula amb plecs, corbes i soldadures amb sorprenents resultats que recorden a l'obra d' Oteiza, Nicholson o González. Hereves d'una llarga tradició d'escultura constructivista que reivindica una posició contra la talla i el modelat, les seves escultures són d'una abstracció austera i elegant que, malgrat la seva escala íntima, evoquen una gran monumentalitat.

Porta una llarga trajectòria d'exposicions, sobretot a París i Estats Units, al seu país ha exposat relativament poc.

SERRA, ROSA

Vic, Barcelona, 1944

L'any 1985 treballa en la "Suite Olympique", col·lecció d'un total de 38 escultures en bronze que representen els esports olímpics i que s'incorporen a la seu del Comitè Olímpic Internacional de Lausana, a Suïssa. Rosa Serra pertany a la generació que va implantar una ruptura en l'escultura olotina per mitjà de la tridimensionalitat descoberta sota el gran mestre escultòric Lluís Curós. Sense perdre mai la seva personalitat i estil, Rosa Serra fou seduïda per artistes com Clarà, Maillol, i Miquel Àngel. La seva obra, influïda per Henry Moore, domina l'arriscadíssima línia de corbes rubicundes en figures nues, d'un arrodoniment contundent i harmònic que acaba per rubricar la identitat de la majoria de la seva producció, tan pública com privada.

SOLÀ, MANUEL

Barcelona, 1950

El seu univers creatiu es troba habitat per objectes en desús com ara fustes velles, ferros oxidats i multitud de còdols amb els quals construeix curiosos artífexs dotats d'una gran simbologia. Si bé els seus inicis artístics el situen dins la disciplina pictòrica, ben aviat, fruit d'una crisi existencial, l'abandona per introduir-se de ple en l'escultura. L'evocació constant a l'art primigeni i l'inherent magisme que se'n desprèn ens remetent a un món arcaic i poètic.

UDAETA, ALBERTO DE

Barcelona, 1947

Estudia a l'Escola d'Arts Aplicades de Llotja. Entre 1970 i 1972 realitza un *internship* d'Enginyeria Industrial al Northern Alberta Institute of Technology d'Edmonton i de Disseny a la Universitat de Manitoba, Canadà. Després d'un període d'intensa creativitat com a dissenyador industrial a Europa i Amèrica del Nord, tanca el seu estudi de Barcelona el 1982 i es trasllada a Sant Feliu de Guíxols. Rehabilita una antiga fàbrica de taps de suro com a taller, i es dedica exclusivament a l'escultura.

Escultor de la fragmentació, fusiona la física i la metafísica universal, la matemàtica i la mítica, revelant les tensions entre els elements més racionals o geomètrics i la vessant més abstracta o emocional de l'existència humana. La seva obra infusa de verticalitat esdevé un telescopi mental on l'univers es conforma com una trama geomètrica, poètica d'un món contenidor. Refraccions mutants d'infinitud de significats que expressen sensacions calidoscòpiques.

VACCARO, RICARD

Barcelona , 1946

Guiat per l'acte creatiu com a font de plaer fins que descobreix que en realitat és un moment de molta angoixa, gaire bé de dolor. Viu els moments de creativitat amb soledat que ve a ser una ampliació de les pors. Així crea la seva obra materialitzada amb pintures i escultures.

VENTÓS, LLUÍS

Barcelona, 1951

Nascut en el si d'una família de tradició empresarial, Lluís Ventós va sobresortir com a pintor autodidacte rebel, impetuós i obert al descobriment. El seu estil ha anat evolucionant cap a una síntesi en les formes amb referències al constructivisme rus i que més tard deriva cap a una investigació dels orígens que reflecteix en les seves escultures. La tradició perfumera de la seva família l'aproxima al tractament del vidre i l'ús de la fusta per a realitzar figures que evoquen la simbòlica iconografia de la cultura Rapa Nui i dels moai de l'illa de Pasqua.

ESPAI
VolART
BARCELONA

ESPAI
VolART2
BARCELONA

CAN
FRAMIS
BARCELONA

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

FUNDACIÓ VILA CASAS

Oficines
Carrer Ausiàs Marc, 20, pral.
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 80
fundacio@fundaciovilacasas.com
www.fundaciovilacasas.com

Espai Volart / Volart 2
Carrer Ausiàs Marc, 22
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 85
espaivolart@fundaciovilacasas.com

Can Framis
Carrer Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
Tel. 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

Can Mario
Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
Tel. 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

Palau Solterra
Carrer de l'Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
Tel. 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com